ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ରାମ ଫାଲ୍

ଫେବୃଆରୀ 28,1996

[ଏସ୍. ସି. ଅଗ୍ରୱାଲ ଏବଂ ଜି. ଟି. ନାନାବତୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ସେବା ଆଇନ :

ସୀମା ସୁରକ୍ଷା ବଳ ଅଧିନିୟମ, 1968: ଧାରା 11 (2) ।

ବରଖାସ୍ତ - କ୍ଷମତା - ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ତଦନ୍ତ କରିବା - ନିୟମ 20 - ସୀମା ସୁରକ୍ଷା ବାହିନୀ ନିୟମ, 1969 ସନ୍ନିବେଶକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ।

ବରଖାସ୍ତ - ବୈଧତା - କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଦିଆଯାଇଛି - କନଷ୍ଟେବଳ ଉତ୍ତର ନଦେବା ହେତୁ କୌଣସି ତଦନ୍ତ କରାଯାଇ ନାହିଁ - ନିର୍ଣ୍ଣିତ ତଦନ୍ତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ - ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଛି - ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ବୈଧ ।

ବରଖାସ୍ତ - ବୈଧତା – କନଷ୍ଟେବଳ ବରଖାସ୍ତ ହେଲେ ଯେହେତୁ ତାଙ୍କ ରହିବା ବାଞ୍ଛନୀୟ ଥିଲା - ବିନା ଛୁଟିରେ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ହେତୁ ବରଖାସ୍ତ ନୁହେଁ - ଅନୁପସ୍ଥିତିର ଅବଧିକୁ ଅସାଧାରଣ ଛୁଟି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଏ - ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ – ଆଧାର - ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କିମ୍ବା ଅସଙ୍ଗତ ନୁହେଁ - କନଷ୍ଟେବଳଙ୍କୁ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସୁବିଧା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଅସାଧାରଣ ଛୁଟି ମଞ୍ଜୁର ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ସୀମା ସୁରକ୍ଷା ବାହିନୀରେ କନଷ୍ଟେବଳ ଭାବେ ନିଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ସେ କୋଏ ରୋଲ୍ କଲରେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପରେ ମଧ୍ୟ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ ସେବାରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ନୋଟିସ ଦିଆଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ସେ ଆସି ନଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଆଉ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଦିଆଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ମିଳିନଥିଲା । ଏହା ପରେ, ସୀମା ସୁରକ୍ଷା ବଳ ଅଧିନିୟମ, 1968 ର ଧାରା 62 ଅନୁଯାୟୀ ତଦନ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତଥାପି, ବିନା ଛୁଟିରେ ସେବାରୁ ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ ଏହାକୁ ଅସାଧାରଣ ଛୁଟି

ଭାବରେ ବିବେଚନା କରି କ୍ଷମା କରାଯାଇଥିଲା । ଶେଷରେ ସେ ଜଣେ ପଳାତକ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହୋଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର କ୍ରମାଗତ ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ତାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଚାକିରିରୁ ବରଖାସ୍ତ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ବୋଲି କାରଣ ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ଏକ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଦିଆଯାଇଥିଲା କାରଣ ସେ ସେବାରେ ଆହୁରି ରହିବା ଅବାଞ୍ଛିତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଉଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ଉକ୍ତ ନୋଟିସର ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ସେନାନାୟକ ତାଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ବରଖାସ୍ତ କରି ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଏହି ଆଦେଶ ବିରୋଧରେ ଏକ ଅପିଲ କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାହା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହା ପରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଘୋଷଣା ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଚାକିରିରୁ ବରଖାସ୍ତ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ବେଆଇନ ଏବଂ ଅସିଦ୍ଧ ଏବଂ ମକଦ୍ଦମାକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କୁ ଚାକିରିକୁ ଫେରାଇ ନେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ବାଧତାମୂଳକ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ପାଇଁ । ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ଆଂଶିକ ଡିକ୍ରି ହୋଇଥିଲା । ଅନୁରୋଧ ଅନୁଯାୟୀ ଘୋଷଣା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ବାଧତାମୂଳକ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ରାୟ ବିରୋଧରେ ଉଭୟ ପକ୍ଷ ଅପିଲ କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅପିଲକାରୀ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାପରେ ଅପିଲକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟରେ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ ଅପିଲକାରୀ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲକୁ ଆଗତ କରିଥିଲେ ।

ଭାରତ ସଂଘ ତରଫରୁ, ଅପିଲକାରୀ ,ଏହା ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡ ପାଇଁ ପାରିତ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ବରଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା **11 (2)** ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ କରି; ଏହି କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ଅନୁସନ୍ଧାନର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ; ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଏକ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯାହା ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତିକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିଥିଲା ।

ଉତ୍ତରଦାତା-କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ତଦନ୍ତ କରାଯାଇନଥିବାରୁ ଏହା ବେଆଇନ; ଏବଂ ଥରେ ବିନା ଛୁଟିରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରୁ ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ କ୍ଷମା କରିଦିଆଯାଇଥିଲା କିମ୍ବା ଅସାଧାରଣ ଛୁଟି ଭାବରେ ନିୟମିତ କରାଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ଅପସାରଣ କିମ୍ବା ବରଖାସ୍ତର କୌଣସି ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣତ : **1. 1** । ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ସୀମା ସୁରକ୍ଷା ବଳ ଅଧିନିୟମ, **1968** ର ଧାରା **11 (2)** ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ତଦନ୍ତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ଏବଂ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଦେବା ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତି ସହିତ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଅନୁପାଳନ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା **11** ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନୀରବ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ସୀମା ସୁରକ୍ଷା ବଳ ନିୟମ, **1969**ରେ ନିୟମ **20**କୁ ସାମିଲ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ପାଇଁ ସେବା ସମାପ୍ତିର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ।

ଗୌରଙ୍ଗ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ବନାମ ତିରପୁରା ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି, ***[1989]*** **3** ଏସ. ସି. ସି. **314,** ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିଲା ।

1.2. ତାଙ୍କୁ କାହିଁକି ବରଖାସ୍ତ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ବୋଲି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଏକ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତେବେ, କୌଣସି ତଦନ୍ତ କରାଯାଇ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହି ମାମଲାରେ ଆଉ କିଛି କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ନୋଟିସର ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ । ଅଭିଯୋଗକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ତଦନ୍ତ ପାଇଁ କୌଣସି ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ତେଣୁ, ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପଦ୍ଧତିରେ ତଦନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଜଣେ ତଦନ୍ତ ଅଧିକାରୀ ନିଯୁକ୍ତ କରିବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ନଥିଲା । ତେଣୁ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ନିମ୍ନ ଅଦାଲତମାନେ ଆଇନ ଏବଂ ତଥ୍ୟର ସଠିକ୍ ସ୍ଥିତିକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ।

2. ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ବିନା ଅନୁମତିରେ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ପାଇଁ ଜରିମାନା ମାଧ୍ୟମରେ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇନଥିଲା । ଯଦିଓ ଏପରି ଅନୁପସ୍ଥିତି କାରଣ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଏହା କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଏବଂ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସେବା ଏହି ଆଧାରରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ତାଙ୍କ ଆଚରଣ ସେବାରେ ତାଙ୍କ ଅଟକକୁ ଅବାଞ୍ଛିତ କରିଦେଇଥିଲା । ବିନା ଅନୁମତିରେ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇନଥିଲା, ବରଂ ସେ ଆହୁରି ସେବା ଜାରି ରଖିବା ଅବାଞ୍ଛିତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଉଥିଲା । ଏହି ଆଦେଶ ଦଣ୍ଡ ଆକାରରେ ନୁହେଁ ବରଂ ଧାରା **11** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ଏକ ସ୍ୱାଧୀନ ଏବଂ ପୃଥକ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗରେ ପାରିତ

ହୋଇଥିଲା । ସ୍ୱଷ୍ଟତଃ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କର ସେବାରେ ଅଧିକ ଧାରଣ ଅବାଞ୍ଛିତ ବୋଲି କହିବା ପରେ, ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ସମୟରେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କର ଦେୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସୁବିଧା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ଅବଧିକୁ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିଲା ସେ ବିଷୟରେ କିଛି ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ସେହି ଅବଧିକୁ ଅସାଧାରଣ ଛୁଟି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବାବେଳେ ସେନାନାୟକ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଆଧାରକୁ ଅସ୍ୱଷ୍ଟ କରିନଥିଲେ କାରଣ ଆଦେଶ ଆଧାର ଥିଲା ଯେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପାଇଁ ବିନା ଛୁଟିରେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହି ଉତ୍ତରଦାତା ନିଜକୁ ଏପରି ଆଚରଣ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ସେବାରେ ତାଙ୍କର ଅଧିକ ରହିବା ଅବାଞ୍ଛିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଅନୁପସ୍ଥିତିର ଅବଧିକୁ ଅସାଧାରଣ ଛୁଟି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରି ସେନାନାୟକ ତାଙ୍କ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଅସଙ୍ଗତ କରିନଥିଲେ ।

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଚନ୍ନନ ସିଂହ, (1988) 3 ଅଖିଳ ଭାରତୀୟ ସେବା ଆଇନ ପତ୍ରିକା 216, ଟିଟୋ ଫ୍ରାନ୍ସିସ୍କୋ ପେରେରା ବନାମ ଗୋଆ, ଡାମନ ଏବଂ ଡିଉ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ପ୍ରଶାସକ, (1978) ଏସଜେଏଲ 614 ଏବଂ ଜି. ପାପାୟା ବନାମ ସହକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ଚିକିତ୍ସା ସେବା, ସିକନ୍ଦରାବାଦ, ଆକାଶବାଣୀ(1976) ଏପି, 75, ବିଶିଷ୍ଟ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା : 1991 ର ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 4450 ।

1991ର R.S.A. ସଂଖ୍ୟା 1ରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 7.2.91 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ କେ. ଟି. ଏସ୍. ତୁଳସୀ, ତାରା ଚାରଦ୍ରା ଶର୍ମା, ପି. ଏଚ୍. ପରମେଶ୍ୱରନ ଏବଂ ସି. ଭି. ସୁବ୍ବା ରାଓ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ନାନାବତୀ, BSF ର ଜଣେ ସିପାହୀ, ତାଙ୍କ ଚାକିରିରୁ ବରଖାସ୍ତ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ବେଆଇନ ଏବଂ ଅସିଦ୍ଧ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ତାଙ୍କୁ ଚାକିରିକୁ ଫେରାଇ ନେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ବାଧତାମୂଳକ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା କରିଥିଲେ ।ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ଆଂଶିକ ଡିକ୍ରି ହୋଇଥିଲା । ଅନୁରୋଧ

ଅନୁଯାୟୀ ଘୋଷଣା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା ।ଏହି ରାୟ ବିରୋଧରେ ଉଭୟ ପକ୍ଷ ଅପିଲ କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ଅପିଲକାରୀ ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଅପିଲକାରୀ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ପାଇବା ପରେ ଏହି ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା BSF ରେ ଜଣେ ସିପାହୀ ଭାବରେ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । 21.12.83 ରେ ସେ କୋଏ ରୋଲ୍ କଲରେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଧାଡ଼ିରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିନଥିଲା । ଏହା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିଥିଲେ । ତେଣୁ 21.1.1984 ରେ, ତାଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବାକୁ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଦିଆଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ସେ ହାଜର ହୋଇନଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଆଉ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଦିଆଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ମିଳିନଥିଲା । ଏହା ପରେ BSF ଅଧିନିୟମ 62 ଅନୁଯାୟୀ ତଦନ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଶେଷରେ ସେ ଜଣେ ପଳାତକ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହୋଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର କ୍ରମାଗତ ଅନୁପସ୍ଥିତି ହେତୁ 20.4.1984 ରେ, ତାଙ୍କୁ କାରଣ ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ଏକ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ କାହିଁକି ତାଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ବହିଷ୍କାର କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ କାରଣ ସେ ସେବାରେ ଆହୁରି ରହିବା ବାଞ୍ଛନୀୟ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଉଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ଉକ୍ତ ନୋଟିସର ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ । ତେଣୁ, 5.5.1984 ରେ ସେନାନାୟକ ବିକ୍ରମ ସିଂ ତାଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ବରଖାସ୍ତ କରି ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଏହି ଆଦେଶ ବିରୋଧରେ ଏକ ଅପିଲ କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାହା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

6.11.1986 ରେ ସେ ଉକ୍ତ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଆପତ୍ତି କରି ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ମାମଲା ଥିଲା ଯେ 18.12.1983 ରେ, ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଚୌକିଦାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସହକର୍ମୀ 'ପାନ' ଦେଇଥିଲେ । ଏହାକୁ ଖାଇବା ପରେ ସେ ବିଚଳିତ ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅର୍ଦ୍ଧ-ଚେତାଶୂନ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଉପ-ଆରକ୍ଷୀଙ୍କ ପାଖକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା, ଯିଏକି ମଦ୍ୟପାନ କରିଥିଲେ । ସେ ସେହି S.I. ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ବାରାକରୁ ବାହାର କରି ଦିଆଯାଇଥିଲା । କିଛି ଅଜଣା ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଜନ୍ମ ସ୍ଥାନକୁ ନେଇଯାଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ସେ

ମାନସିକ ଅସୁସ୍ଥତାରେ ପୀଡିତ ହେଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯୋଗ ଦେଇପାରିଲେ ନାହିଁ କିମ୍ବା 20.4.1984 ତାରିଖର ନୋଟିସର ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେ ଏକ ବର୍ଷ ପରେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତା 'ପରେ ସେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ବରଖାସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ପୂର୍ବରୁ ପାରିତ ହୋଇସାରିଛି । ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଏହି ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏପରି ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ସେନାନାୟକଙ୍କ କ୍ଷମତା ମଧ୍ୟରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପଦ୍ଧତିରେ ତଦନ୍ତ ନକରି ବରଖାସ୍ତ ଦଣ୍ଡ ଲାଗୁ କରାଯାଇ ପାରି ନଥାନ୍ତା । ଅପିଲକାରୀ ଏହି ଆଧାରରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ପ୍ରତିରକ୍ଷା କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ଜଣେ ପଳାତକ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହେବା ପରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11ର ଉପଲବ୍ଧ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ତାଙ୍କ ସେବା ସମାପ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ BSFନିୟମର ନିୟମ 177 ଅନୁଯାୟୀ ସେନାନାୟକ ଧାରା 11 (2) ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଜଣେ ସକ୍ଷମ ଅଧିକାରୀ ।

ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାର ବିଚାରପତି ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ପଳାତକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ପରେ ସେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରିବା ପରେ ଏବଂ ଗିରଫ ହେବା ପରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 19 ଅନୁଯାୟୀ ସୁରକ୍ଷା ବାହିନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ତା 'ପରେ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇପାରିବ । ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତି ଏହା ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଆକ୍ଷେପିତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ସେହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ମହାନିର୍ଦ୍ଦେଶକ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ନଥିରେ କିଛି ନାହିଁ ଯେ ସେନାନାୟକ ବିକ୍ରମ ସିଂ ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ଥିଲେ । ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତି ଏହା ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଧାରା 11 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା କେବଳ ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ତଦନ୍ତ କରିବା ପରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ । ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଯେହେତୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ପାରିତ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଅଦାଲତ ଗଠନ କରାଯାଇ ନଥିଲା କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଦୋଷାରୋପ ଫର୍ଦ୍ଦ ଜାରି କରାଯାଇ ନଥିଲା, ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶକୁ ବେଆଇନ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିବାକୁ ପଡିବ । ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତି ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ କାରଣ ତାଙ୍କର ମତ ଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମ ସମର୍ପଣ କରିବା କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ତା 'ପରେ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ

କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ମୁକ୍ତ ଥିଲା । ବିଦ୍ୱାନ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକୁ କେବଳ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ଫଳାଫଳ ସହିତ ସହମତ ହୋଇନଥିଲେ, ବରଂ ଏହି ଆଧାରରେ ମଧ୍ୟ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ଯେ ବରଖାସ୍ତର ଆଦେଶ ନିଜେ ପ୍ରକାଶ କରେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ର ଅନୁପସ୍ଥିତିର ଅବଧିକୁ ଅତିରିକ୍ତ ସାଧାରଣ ଛୁଟି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ତାଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ ନିୟମିତ କରିବା ସହିତ ସମାନ ଏବଂ ତେଣୁ, କ୍ରମାଗତ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ଆଧାରରେ ବରଖାସ୍ତର କୌଣସି ଆଦେଶ ଆଇନଗତ ଭାବରେ ପାରିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲକୁ ସଂକ୍ଷେପରେ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ କାରଣ ଏହା ମତ ଦେଇଥିଲା ଯେ ଏଥିରେ ଆଇନର କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନ ଜଡିତ ନାହିଁ ଏବଂ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଉଭୟ ଅଦାଲତର ସମକାଳୀନ ନିଷ୍କର୍ଷ ରହିଛି । ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଛି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଅପିଲକୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବେ ଖାରଜ କରିଦେଇଛନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ତୁଳସୀ, ବିଦ୍ୱାନ ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ, ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତମାନେ ଏହା ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଉତ୍ତରଦାତା ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡ ମାଧ୍ୟମରେ ନୁହେଁ ବରଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11 (2) ଅନୁଯାୟୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ କରି ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ, ଉପ-ମହାନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ପାହ୍ୟାର କୌଣସି ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପାଖରେ, ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପାହ୍ୟାର କିମ୍ବା ପାହ୍ୟାର କୌଣସି ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା ଅଧସ୍ତନ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ, ତାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ବରଖାସ୍ତ କରିବା କିମ୍ବା ହଟାଇବା କ୍ଷମତା ରହିଛି । ତା 'ପରେ ସେ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ ଏହି କ୍ଷମତା ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡ ଦେବାର କ୍ଷମତା ଠାରୁ ଅଲଗା ଏବଂ ସ୍ୱାଧୀନ । ସେ ନିୟମର ନିୟମ 177 ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେନାନାୟକ ଜଣେ ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା ଅଧସ୍ତନ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ତାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11 (2) ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅଧିକୃତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ଜଣେ ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା ଅଧସ୍ତନ ଅଧିକାରୀ ନୁହଁନ୍ତି ତେଣୁ, ସେନାନାୟକ ବରଖାସ୍ତର ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ଥିଲେ । ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ସେହି କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ତଦନ୍ତ କରାଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ଏବଂ ଯେହେତୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଏକ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ୍ ଦିଆଯାଇଥିଲା,

ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତି ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲା । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ତଦନ୍ତ କରାଯାଇନଥିବାରୁ, ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ବେଆଇନ ବୋଲି ଧରାଯାଇଥିଲା ।

ଗୌରଙ୍ଗ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ବନାମ ତ୍ରିପୁରା ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି, [1989] 3 SCC 314 ମାମଲାରେ, ଏହି ଅଦାଲତ ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ BSF ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପଞ୍ଜୀକୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସେବା ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ତଥା ସେହି ଅଧୀନରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11 (2) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଉକ୍ତ ନିୟମର ନିୟମ 177 ସହିତ ପଢାଯାଇଥିବା ଜଣେ ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା ଅଧସ୍ତନ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ସେନାନାୟକ ତାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ବରଖାସ୍ତ କିମ୍ବା ଅପସାରଣ କରିବା ଏକ ସ୍ୱାଧୀନ କ୍ଷମତା ଯାହା ସେନାନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଧିକାରୀ ଭାବରେ ବୈଧ ଭାବରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏହା ବିନା ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲାରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିବା କିମ୍ବା ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ କାରଣ ବିନା ବାହିନୀର ଜଣେ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ଅବଧି ଅତିକ୍ରମ କରିବା ଏବଂ ଏଥିପାଇଁ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଭଳି ଅପରାଧଗୁଡ଼ିକର ମୁକାବିଲା କରିବା ଲାଗି ସୁରକ୍ଷା ବଳ ନ୍ୟାୟାଳୟର କ୍ଷମତା ସହିତ ଏହାର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶରେ ଏହା କୁହାଯାଇ ନଥିଲା ଯେ ଏହା କେଉଁ ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା, ଅପିଲକାରୀ ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ ଏହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11 (2) ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ, ସୁରକ୍ଷା ବାହିନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମେ ତଦନ୍ତ ନକରି ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଏପରି ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାକୁ ସେନାନାୟକଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ବୋଲି ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଭୁଲ ।

ତଥାପି, ଆମେ ବିଦ୍ୱାନ ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତି ସହିତ ସହମତ ହେବାକୁ ସକ୍ଷମ ନୁହଁ ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11 (2) ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ତଦନ୍ତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ଏବଂ ବାହିନୀର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ସର୍ବାଧିକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ବିଚାର କରି ଏକ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଦେବା ଅନୁଶାସନ ବଜାୟ ରଖିବା ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତି ସହିତ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଅନୁପାଳନ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ଧାରା 11 ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନୀରବ ରହିଛି ଏବଂ ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ପୂର୍ବରୁ ପରିସ୍ଥିତି ଏବଂ ସେହି କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ କରିବାର ଉପାୟକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିବା କୌଣସି ନିୟମ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ନିୟମରେ ଏପରି ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ନିୟମ 20 ରେ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ପାଇଁ ସେବା ସମାପ୍ତ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ନିୟମର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଂଶଟି ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା :

" (1) ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମହାନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ମତ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏପରି ଆଚରଣ କରିଛନ୍ତି, ତାହା ଅପରାଧ ହେଉ କିମ୍ବା ନ ହେଉ, ଯାହା ତାଙ୍କୁ ଚାକିରିରେ ରଖିବା ଅବାଞ୍ଛିତ କରିବ ଏବଂ ସୁରକ୍ଷା ବାହିନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ବିଚାର ଅଯୌକ୍ତିକ ହେବ, ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ମହାନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେଇପାରିବେ ।

(2) ମହାନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଆହୁରି ସୂଚନା ଦେବେ ଯେ ବରଖାସ୍ତ କିମ୍ବା ଅପସାରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କ ସେବା ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଆଯାଇଛି ।

(3) ଯେଉଁ ମାମଲାରେ ଅଭିଯୋଗର ତଦନ୍ତ ହୋଇଛି, ସେହି ମାମଲାରେ ମହାନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଅଭିଯୋଗର ବିବରଣୀ ଏବଂ ତଦନ୍ତ ବିବରଣୀ (ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବିବୃତି ଯଦି କିଛି ଥାଏ, ନଥିଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଏବଂ ଦସ୍ତାବିଜର ନକଲ, ଯଦି କିଛି ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥାଏ) ଦାଖଲ କରିବେ ।

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି, ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକର ତଦନ୍ତ କରାଯାଇନାହିଁ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମହାନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅଭିଯୋଗର ସମର୍ଥନରେ ପ୍ରମାଣର ସାରମର୍ମ ସାରାଂଶ ଏବଂ ଯଦି କୌଣସି ଦସ୍ତାବିଜର ନକଲ ଥାଏ, ତାହା ସହିତ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିବେ ।

(4) ... .

(5) .....

(6) ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଉପନିୟମ (3) ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୂଚନା ପ୍ରାପ୍ତିର ସାତ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ମହାନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କୁ ଲିଖିତ ଭାବେ ଜଣାଇବେ :

(a) ସେ ଅଭିଯୋଗକୁ ସ୍ୱୀକାର କିମ୍ବା ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି;

(b) କୌଣସି ତଥ୍ୟ କିମ୍ବା ପ୍ରମାଣ ଯାହା ସେ ନିଜ ପକ୍ଷରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି;

(c) ଯେଉଁ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ସେ ଜେରା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ନାମ; ଏବଂ

(d) ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ନାମ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ସେ ନିଜ ପକ୍ଷରେ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ।

(7) ଯଦି ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି କୌଣସି ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ଜେରା କରିବାକୁ କିମ୍ବା ପ୍ରତିରକ୍ଷା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ହାଜର କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି, ତେବେ ମହାନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଜଣେ ତଦନ୍ତ ଅଧିକାରୀ ନିଯୁକ୍ତ କରିବେ ଯିଏ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଠାରୁ ଜଣେ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିକାରୀ ହେବେ ଯାହାଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ନେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ ।

ନିୟମ 21 ଜଣେ ତଦନ୍ତ ଅଧିକାରୀ ନିଯୁକ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁସରଣ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ । ନିୟମ 22ରେ ଦଣ୍ଡ ଲାଗୁ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ଧାରା 11 ର ଉପ-ଧାରା 4 ସେହି ଧାରା ଅଧୀନରେ କୌଣସି କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗକୁ ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଧୀନରେ କରିଥାଏ । ତେଣୁ, ନିୟମରେ ନିୟମ 20 ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ପରେ ଏହା ବୈଧ ଭାବରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଧାରା 11 (2) ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ସମୟରେ କୌଣସି ତଦନ୍ତ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ।ଏହି ମାମଲାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ ତାହା ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଞ୍ଚ କରିବୁ । ନିୟମ 20 ର ଉପନିୟମ 1 ଅନୁଯାୟୀ କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣାପଡୁଛି ।ଏହା ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା :

> " ଆପଣ 21 ଡିସେମ୍ବର, 83 ଠାରୁ ବିନା ଅନୁମତିରେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି ।ମୋର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଏତେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପାଇଁ ବିନା ଅନୁମତିରେ ଏହି ଅନୁପସ୍ଥିତି ହେତୁ । ସେବାରେ ଆପଣଙ୍କର ଅଧିକ ରହିବା ଅବାଞ୍ଛିତ । ତେଣୁ, ମୁଁ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବେ ବରଖାସ୍ତ ମାଧ୍ୟମରେ ଆପଣଙ୍କ ସେବାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉଛି । ଯଦି ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରତିରକ୍ଷା କିମ୍ବା ପ୍ରସ୍ତାବିତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ବିରୁଦ୍ଧରେ କିଛି ଉପସ୍ଥାପିତ କରିବାର ଅଛି, ତେବେ ଆପଣ 4.5.84 ପୂର୍ବରୁ ଏହା କରିପାରିବେ । ଯଦି ସେହି ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା କୌଣସି ଉତ୍ତର ମିଳେ ନାହିଁ, ତେବେ ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯିବ ଯେ ଆଗକୁ ବଢିବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ପ୍ରତିରକ୍ଷା ନାହିଁ ।

ନୋଟିସର ପ୍ରଥମ ବାକ୍ୟ ଯେ "ଆପଣ 21 ଡିସେମ୍ବର, 83 ରୁ ପ୍ରଭାବ ସହିତ ବିନା ଅନୁମତିରେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି" ଉପନିୟମ (3) ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିଛି । ଯେତେବେଳେ ଏହା ଆହୁରି କୁହାଯାଇଛି ଯେ "ମୋର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଏତେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପାଇଁ ବିନା ଅନୁମତିରେ ଏହି ଅନୁପସ୍ଥିତି ହେତୁ, ସେବାରେ ଆପଣଙ୍କର ଅଧିକ ରହିବା ଅବାଞ୍ଛିତ" ଏହା ଉପନିୟମ (1) ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପାଳନ କରିଥିଲା ଏବଂ ଉପନିୟମ (2) ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ଆହୁରି କୁହାଯାଇଛି ଯେ "ତେଣୁ ମୁଁ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ବରଖାସ୍ତ ମାଧ୍ୟମରେ ଆପଣଙ୍କ ସେବାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉଛି" । ଉପନିୟମ 6 ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ସାତ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ କାରଣ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଡକାଯାଇଥିଲା । ଆଉ କୌଣସି ତଦନ୍ତ କରାଯାଇ ନଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲୁ ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ଆଉ କିଛି କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଉତ୍ତରଦାତା ନୋଟିସର ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ । ଅଭିଯୋଗକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ତଦନ୍ତ ପାଇଁ କୌଣସି ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ତେଣୁ, ନିୟମ 21 ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଢଙ୍ଗରେ ତଦନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଜଣେ ତଦନ୍ତ ଅଧିକାରୀ ନିଯୁକ୍ତ କରିବା ମହାନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ନଥିଲା । ତେଣୁ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ନିମ୍ନ ଅଦାଲତମାନେ ଆଇନର ସଠିକ୍ ସ୍ଥିତି ଏବଂ ତଥ୍ୟକୁ ତର୍ଜମା କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ଭୁଲ ଭାବରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା ଯେ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ବେଆଇନ କାରଣ ଏହା ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ନୁହେଁ ।

ତେବେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା, ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଚନ୍ନନ ସିଂ, (1988) 3 ଅଖିଳ ଭାରତୀୟ ସେବା ଆଇନ ଜର୍ଣ୍ଣାଲ 216 ମାମଲାରେ *ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶ ଉପରେ ନିର୍ଭର* କରି ଯେ ଥରେ ବିନା ଅନୁମତିରେ ସେବାରୁ ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ କ୍ଷମା କରାଯାଏ କିମ୍ବା ଏହାକୁ ଅସାଧାରଣ ଛୁଟି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରି ନିୟମିତ କରାଯାଏ, ତା 'ପରେ ବିନା ଅନୁମତିରେ ସେବାରୁ ଅନୁପସ୍ଥିତି ଆଧାରରେ ଅପସାରଣ କିମ୍ବା ବରଖାସ୍ତର କୌଣସି ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅନୁଚ୍ଛେଦ ପ୍ରତି ଆମର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ "21 ଡିସେମ୍ବର 83 ରୁ 05 ମେ 84 (FN) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁପସ୍ଥିତି ଅବଧିକୁ EOL ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଏ ।" ସେ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ 21 ଡିସେମ୍ବର, 1983ରୁ 5 ମେ, 1984 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ଅବଧିକୁ ଅତିରିକ୍ତ ସାଧାରଣ ଛୁଟି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଉଥିଲା, ଅସଙ୍ଗତ ନହୋଇ ଏହାକୁ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବିନା ଛୁଟିରେ

ଅନୁପସ୍ଥିତି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇ ପାରିନଥାନ୍ତା । ଚନ୍ନନ ସିଂହଙ୍କ ମାମଲାରେ (ସୁପ୍ରା), ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଟିଟୋ ଫ୍ରାନ୍ସିସ୍କୋ ପେରେରା ବନାମ ଗୋଆ ପ୍ରଶାସକ ଦାମନ ଏବଂ ଦିଉ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ, (1978) SJL 614, ଜି. ପାପାୟା ବନାମ ସହାୟକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ଚିକିତ୍ସା ସେବା, ସିକନ୍ଦରାବାଦ AIR 1976 AP 75 ଏବଂ ଭୂରସିଂ ହମସିଂ ରାଜପୁତ ବନାମ ଗୁଜରାଟ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ, (1982) 1 SLJ 696 ର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲେ ଯେ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ସର୍ବସମ୍ମତି ହେଉଛି ଯେ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ଅବଧିକୁ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ଛୁଟି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ପରେ, ବ୍ୟକ୍ତି ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିବା ଆଉ ବଞ୍ଚି ନଥାଏ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ଛୁଟିରେ ଚିକିତ୍ସା କରାଯିବା ପରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରୁ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ଅଭିଯୋଗ ବଜାୟ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ସମସ୍ତ ମାମଲାରେ ବିନା ଛୁଟିରେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିବାର ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ପାଇଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟଭ୍ରଷ୍ଟ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଉପରେ ଜରିମାନା ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ବିଭାଗୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତଦନ୍ତ ଶେଷ ହେବା ପରେ, ଦଣ୍ଡ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ସମୟରେ, ଏହା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଛୁଟି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ । ଯେହେତୁ ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ଛୁଟି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଉଥିଲା, ଏହା ଏକ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ହେବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଏହା ପରେ ଦଣ୍ଡ ଲାଗୁ କରିବାର ଆଧାର ଭାବରେ ବଞ୍ଚି ପାରିନଥାନ୍ତା । ସେହି କାରଣରୁ ସେହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେହେତୁ ଅଭିଯୋଗର ମୂଳ ଆଧାରକୁ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ତା 'ପରେ ବରଖାସ୍ତର କୌଣସି ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇ ପାରିନଥାନ୍ତା । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ବିନା ଛୁଟିରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରୁ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ପାଇଁ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଜୋରିମାନା ମାଧ୍ୟମରେ ପାରିତ ହୋଇନଥିଲା । ଯଦିଓ ଏପରି ଅନୁପସ୍ଥିତି କାରଣ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ଏବଂ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସେବା ଏହି ଆଧାରରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ତାଙ୍କ ଆଚରଣ ସେବାରେ ତାଙ୍କ ଧାରଣକୁ ଅବାଞ୍ଛିତ କରିଦେଇଥିଲା । ବିନା ଛୁଟିରେ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇନଥିଲା, ବରଂ ସେ ଆହୁରି ସେବା ଜାରି ରଖିବା ଅବାଞ୍ଛିତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଉଥିଲା । ଏହି ଆଦେଶ ଦଣ୍ଡ ଆକାରରେ ନୁହେଁ ବରଂ ଧାରା 11 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ଏକ ସ୍ୱାଧୀନ ଏବଂ ପୃଥକ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗରେ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । ସ୍ପଷ୍ଟତଃ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଚାକିରିରେ ଆହୁରି ରଖିବା ଅବାଞ୍ଛିତ ବୋଲି କହିବା ପରେ, ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ସମୟରେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଦେୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସୁବିଧା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ କରିବା

ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ 21.12.83 ରୁ 5.5.84 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ଅବଧିକୁ କିପରି ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା ସେ ବିଷୟରେ କିଛି ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ସେହି ଅବଧିକୁ ଅସାଧାରଣ ଛୁଟି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବାବେଳେ ସେନାନାୟକ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଆଧାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିନଥିଲେ କାରଣ ଆଦେଶ ଆଧାର ଥିଲା ଯେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପାଇଁ ବିନା ଛୁଟିରେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହି ଉତ୍ତରଦାତା ନିଜକୁ ଏପରି ଆଚରଣ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ସେବାରେ ତାଙ୍କର ଅଧିକ ରହିବା ଅବାଞ୍ଛିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ଯେ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ଅବଧିକୁ ଅସାଧାରଣ ଛୁଟି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରି ସେନାନାୟକ ତାଙ୍କ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଅସଙ୍ଗତ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ, ବିଦ୍ୱାନ ଅତିରିକ୍ତ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ଫଏସଲା ନକରି ଯେ ଉକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡିକ ସଠିକ୍ ଆଇନ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ, ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ଯେ ସେହି ମାମଲାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅନୁପାତ ଏହି ପ୍ରକାରର ମାମଲା ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ଆମେ ଏହି ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ, 1991 ର ନିୟମିତ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲ 1 ରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବାତିଲ କରିଛୁ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମା ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ବାତିଲ କରିଛୁ । ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଭି. ଏସ୍. ଏସ୍.

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅନୁବାଦିକା : କ୍ରିଷ୍ଣା ଦାଶ

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।